

дас — Русь сльозами вмиваєся — і питає: діти, діти — і чомуся вам сварити? Чи не всіх я вас родила. — сльозоньками вас омила. — А ви нині рідну неньку — добиваєте нещасні — і меч острій в їй серденьку, — погружають діти власні...

От видите, яке горе над нами, яка печаль. Став брат на брата, забулася любов і враждою сієм ми нашу нивку... Горе тим, що ненависть сіють!

Осип: Свята правда! Не діжде ся свята Україна добра, доки її діти будуть жертися і сварити. Пропадем ми, напевно пропадем.

Роман: Гей, гей, коби то ми разом стали, разом трималися, то під українську стріху вернула би наша доля.

Антін: Тож що нам на загляді? Женим з хати яку сварню, памятаймо всі, що ми діти св. України, даймо балам /титися, даймо поможі!

Дідусь: Певно, діточки, що так. Нехайже вам Господь Бог благословить на добре діло.

Осип: А ми, дідусю, вас бодай з тиждень не пустимо зі села. Я, яко начальник громади забираю вас до себе. Сьогодні спічнете собі, а завтра дасть Бог, вечером зайдем всі до Романа.

Роман: Просимо цілим серцем дорогих гостей.

Галя: Дідусю, ходіть до хатчини, там дам вам може молока напиться. (бере його під рамя і хоче виходити).